

φαγητόν: Δῶς' μου νερό, γιατί ἀποκοντύλισα. Συνών. ἀποκομπιάζω, ἀποστέκω, κομπιάζω, πνίγομαι (ιδ. πνίγω).

ἀποκοντυλίδι τό, ἀμάρτ. ἀποκοντυλίδι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκόντυλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Πληθ., τὰ μετὰ τὸ λίκνισμα ὑπολειπόμενα χονδρὰ ἄχυρα (τὰ φέροντα τὸν κόνδυλον ἦτοι τὸ γόνατον). Συνών. ἀποκόντυλο, κόντυλο.

ἀποκόντυλο τό, Πελοπν. (Λακων.) ἀποκόνδυλο Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόντυλο.

Ἀποκοντυλίδι, ὁ ιδ., ἔνθ' ἀν.: Τ' ἀποκόδyla γὰ βάλῃς 'ς τὸ βάτο κι ἀποπάνω τὰ καλὰ ἄχερα Κρήτ. Ἡβγαλε τ' ἀποκόδyla ἀπὸ τῆ δάχνη Κρήτ.

ἀποκοπάρις ὁ, Ἡπ. Πελοπν. (Καρδαμ.) ἀποκοπάρος Ἡπ. (Πρέβ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοπή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ι) Πραγματογνώμων, ἐκτιμητὴς ἀγροζημιῶν Ἡπ. (Πρέβ. κ. ἀ.) Συνών. ἀποκοπιάρης, ἀποκοφτής. ΙΙ) Ὁ μεθ' οὗ ἔχει τις τακτικὰς δοσοληψίας, οἷον ἐπὶ τῶν ὠνίων καὶ ὁ ἀγοράζων καὶ ὁ πωλῶν Πελοπν. (Καρδαμ.): Τὸν ἔχω ἀποκοπάρη (ψωνίζω τακτικὰ ἀπὸ αὐτόν). β) Τακτικὸς πελάτης τοῦ μυλῶνος Πελοπν. (Καρδαμ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπαλεστής.

ἀποκοπαρούδι τό, Πελοπν. (Λάστ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀποκοπάρι < ἀποκοπή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Τὸ ἀρτίως ἀπογαλακτισθὲν βρέφος. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποκόλλιν. Πβ. ἀποκομμάτιν.

ἀποκοπή ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουκοπή βόρ. ιδιῶμ. 'ποκοπή Κύπρ. 'πεκοπή Θράκ. Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποκοπή.

Α) Οὐσ. 1) Ἀποκομμός 2, ὁ ιδ., Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) 2) Ὁρισμένος ἀριθμὸς προβάτων Ἀθῆν.: Πρόβατα ἀποκοπὲς ὀγδόντα. Πρόβατα τριάντα ἢ κάθε ἀποκοπή. Συνών. κοπή. 3) Παῦσις, λήξις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς βασκανίας κακοῦ Πόντ. (Οἶν.) 4) Τὰ πρὸ τοῦ γάμου ὀριζόμενα δῶρα τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύμφην καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς Πελοπν. (Γορτυν.) Σύμ.: Ἄσμι.

Τάσσω τῆς τῆς ἀποκοπῆς ὁλόχρουσον μανέλλι.

γὰ γλέπη τὸ πουλλάκιν μου ποῦ σύρει καμπαρέλλι

Σύμ. 5) Ἐκτίμησις ἀγροζημίας καὶ ἡ ὀριζομένη ἀποζημίωσις Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Κάρπ.: Θὰ τὸν πάω 'ς τὸ δικαστήριον γὰ μ' πλερώσῃ τὴν ἀποκοπή Ἡπ. 6) Καθορισμὸς τιμῆς, ἐκτίμησις πράγματος ἢ ἐργασίας κττ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κύπρ. Κῶς Πόντ. (Τραπ.) κ. ἀ.: Ἡ ἀπουκοπή γίν' κι χατὶρ'ε' κι δὲν τὴ στρέου (ἢ ἐκτίμησις ἔγινε μεροληπτικὴ καὶ δὲν τὴν δέχομαι) Ζαγόρ. Ἡ ἀποκοπή τ' ὁσιτί' ἐν' πενήντα διλιάδες Τραπ. || Ἄσμι.

Τὰ δεῖλη δῖλλα κάμνουσι, τὰ μάτια δὲν διλιάδες

τῶν καμαροφρύδιν σου 'εν ἔδει 'ποκοπάες

Κύπρ. 7) Εἶδος συνεταιρισμοῦ καθ' ὃν ἀναλαμβάνει τις τὴν ἐκμετάλλευσιν ἀγροτικοῦ κτήματος ἐπὶ ἐτησίῳ μισθῷ εἰς τὸ παραγόμενον εἶδος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) β) Τὸ εἶδος ἀποφερόμενον μίσθωμα ἐξ οἰουδήποτε κτήματος Πελοπν. (Καρδαμ.): Πόσο πληρώνεις ἀποκοπή γιὰ τὸ μύλο; Δὲ μὲ βγάξῃ τὸ γέννημα γιὰ νὰ πληρώσω τὴν ἀποκοπή. γ) Τὸ εἰς ιδιοκτήτην βοσκημάτων ὑπὸ τοῦ ποιμαίνοντος αὐτὰ ὡς μίσθωμα ἀποφερόμενον μαλλίον, τυρὸς κττ. Πελοπν.

(Οἶν.): Φέρνει ὁ σέμπρος κάθε χρόνο τοῖς ἀποκοπῆς. 8) Ἡ συνολικῶς ἀναλαμβανομένη ἐργασία πρὸς ἐκτέλεσιν ἢ ἀγορὰ προϊόντος κοιν.: Ὁ δεῖνα τὴν πῆρε τὴ δουλειὰ - τὸ χτίσιμο τοῦ σπιτιοῦ - τὸ χρωματισμὸ κατ' ἀποκοπή κοιν. || Φρ. Αὐτὸς εἶναι μονάχα γι' ἀποκοπῆς (ἐπιτήδειος μόνον διὰ τὰς βαρεῖας καὶ βαναύσους ἐργασίας) Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Ἡ ἀποκοπή εἶναι ἀποκαὴ (ἢ κατ' ἀποκοπήν ἐκτελουμένη ἐργασία εἶναι κακὴ) Λακων.

Ἀποκοπή 'ς τὸν κάματο καὶ μὴ μιλιὰ 'ς τ' ἀλώνι

(ὅτι τὸ μὲν ὄργωμα τοῦ ἀγροῦ πρέπει τις νὰ παρέχῃ κατ' ἀποκοπήν, εἰς δὲ τὸ ἀλώνισμα νὰ ἀπαγορεύῃ τὴν συνομιλίαν μετὰ τῶν ἐργαζομένων) Λακων. Μάν.

Β) Ἐπιρρηματ. 1) Συνολικῶς καὶ οὐχὶ τμηματικῶς δι' ἡμερησίας ἀμοιβῆς, ἐπὶ μισθωτῆς ἐργασίας (α) Κατὰ γενικ. Βιθυν. Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Ἀποκοπῆς ἔδωκα τὴ δουλειὰ Καλάβρυτ. Τὸ πῆρε τὸ σπῖτι αὐτὸ ἀποκοπῆς Κρήτ. (β) Κατ' αἰτιατ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.): Πῆρε τὴ δουλειὰ - τὸ σπῖτι ἀποκοπή. Ἐδωσε τὸ χωράφι ἀποκοπή. Τὸ φτειάνω ἀποκοπή κοιν. Ἀποκοπήν ἐπῆρ' αἰο Κερασ. Ἀποκοπήν ἐπῆρα τ' ἔργον ἀπάνου μ' αὐτόθ. Ἀποκοπήν θὰ θερίζωμε τὸ χωράφ' Χαλδ. Ἀποκοπήν ἐδέκεν τ' ὁσπίν' αἰ' 'ς σὸ χτίσιμον αὐτόθ. || Φρ. Πῆρε τὴν κουβέντα - τὸ διάβασμα - τὸ τραγοῦδι ἀποκοπή (ἐπὶ τοῦ ἀδιακόπως ὁμιλοῦντος, ἀναγινώσκοντος καὶ ἄδοντος). Συνών. ἀποκοποῦ. 2) Ἀδιακόπως, συνεχῶς Βιθυν.: Ἀποκοπῆς δουλεύεις πρᾶ.

ἀποκοπιάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀπουκοπιάρης Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοπή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Πραγματογνώμων, ἐκτιμητὴς τῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς προξενουμένων ζημιῶν: Στρέου 'ς ὅτι πῆ οὐ ἀπουκοπιάρης. Συνών. ἀποκοπάρις Ι, ἀποκοφτής.

ἀπόκοπος ὁ, ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγενν. διηγ. 80

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόκοπος = ἀποκεκομμένος, ἀπόκορημος, ἐκτομίας.

Ἀνόητος, ἄφρων: Μυαλὸ δὲν ἔχουν αὐτὸς οὐ κόσμος... τὴν οἱ ἄνθρωποι γενήκαν ἀπόκοποι.

ἀποκοποῦ ἐπίρρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μονεμβασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοπή ἐπὶ ἐπιρρηματ. χρήσεως. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὰ εἰς -οῦ ἐπίρρ.

Ἀποκοπή Β Ι (α) (β), ὁ ιδ., ἔνθ' ἀν.: Τὸ ἔδωσε τὸ σπῖτι ἀποκοποῦ Κύθηρ. Μοῦ ἀργάζει τὸ χωράφι ἀποκοποῦ αὐτόθ. || Φρ. Τὸ πῆρε ἀποκοποῦ γὰ βλαστημᾶ (ἐπὶ τοῦ συνεχῶς βλασφημοῦντος) αὐτόθ.

ἀποκόπρωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοπρῶνω.

Καθαρισμὸς τῆς μάνδρας ἀπὸ τῆς κόπρου ἔνθ' ἀν.: Τ' ἀποκόπρωμαν 'ς ἐμὲν 'κὶ ρούζ', ἐγὼ ἐγέγρασα Χαλδ.

ἀποκοπρῶνω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόπρος ἢ τοῦ ρ. κοπρῶνω.

Καθαρίζω τὴν μάνδραν ἀπὸ τῆς κόπρου ἔνθ' ἀν.: Ἀσ' σὴν ἀνὴρ' κιάν' τὰ μαντριά ἀποκοπρῶνω Χαλδ.

ἀποκορδίζομαι Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Χίος κ. ἀ. ἀποκορδίζομαι Ἰκαρ. ἀποκορδίζομαι Σίφν. ἀποκορδίζομαι Χίος 'ποκορδίζομαι Νίσυρ. Τῆλ. κ. ἀ. 'ποκουρδίζομαι Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κορδίζομαι, δι' ὁ ιδ. κορδίζω.

1) Ἐκτείνω μετ' ἐντάσεως τὰ μέλη τοῦ σώματος ἕνεκα γωχελείας ἢ ἄλλης αἰτίας, σκορδινῶμαι ἐνθ' ἄν.: Ἦάνω ὅς τὸ φρεῖ ἐν ποκορδίζονται οἱ ἄνθρωποι Τηλ. || Ἄσμ.

Ἐπῆγεν ν' ἀποκορδιστῇ καὶ σπῇ τοῖς ἄλυσίδες

Χίος Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνασκαμνίζω 2β, ἀποκνεάζομαι.

2) Ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, προσπαθῶ Σίφν.: Ἀποκορδίζομαι νὰ κάμω φρεῖ. 3) Μεταφ. ὑπερφηφανεύομαι Νίσυρ.: Τί ἀποκορδίζεσαι! Συνών. κορδώνομαι (ἰδ. κορδώνω).

ἀποκορδινίδι τό, ἀμάρι. ποκορδινίδι Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ρ. κορδινίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Πληθ. ὁ ἀποχωριζόμενος λεπτὸς σῖτος δι' εἰδικοῦ κοσκίνου, τὸ ὅποιον καλεῖται κόρδινος.

ἀποκόρδισμα τό, Ἴων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκορδίζομαι.

Ἡ ἑκτασις τῶν μελῶν τοῦ σώματος μετ' ἐντάσεως, σκορδινισμός. Συνών. ἀποκνεασμα, ἀποκόρδωμα.

ἀποκορδυλάζω Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κορδυλάζω.

1) Λύω τὸν κόμβον: Ἀποκορδυλάζω τὸ δοκινί. 2) Ξεμπερδεύω: Ἀποκορδυλάζω τὸ ράμμαν.

ἀποκορδύλασμα τό, Πόντ. ἀποκορδυλίαμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποκορδυλίαμαν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκορδυλάζω.

Λύσις τοῦ κόμβου: Τῇ δοκινί' τ' ἀποκορδυλίαμαν Χαλδ.

ἀποκόρδωμα τό, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκορδώνω.

Ἀποκόρδισμα, ὁ ἰδ.

ἀποκορδώνω Σύμ. ποκορδών-νω Σύμ. Μέσ. ποκορδών-νομαι Ρόδ. Ἰμποκορδών-νομαι Ρόδ. πεσοκορδών-νομαι Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κορδώνω.

Ἀποκορδίζομαι 1, ὁ ἰδ.: Ἐκαμεν πάλε τὸν βαρόνυπνο κ' ἐξύπνησεν κ' ἔκαμε πῶς ἐποκόρδων-νε, πῶς ἔχασμουρεῖτο. Τί ἔχεις καὶ Ἰμποκορδών-νεσαι; Ρόδ.

ἀπόκορμος τό, Κύθηρ. Ἀντικύθ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἐπίκορμον. Ἰδ. ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 135 κέξ.

Τὸ ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ κρεοπώλης κατακόπτει τὸ κρέας.

ἀποκόρτσωμα τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκορτσώνω.

Ἡ περὶ τὴν οἰκίαν ἐπιμέλεια, καθάρισμα, τακτοποίησις τῶν πραγμάτων κττ. Συνών. συγύρισμα.

ἀποκορτσώνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Διευθετῶ τὰ τοῦ οἴκου, καθαρίζω, τακτοποιῶ κττ. Συνών. συγυρίζω.

ἀποκοσκινίδι τό, σύνθηθ. ἀπουκουσῆ'νίδ' βόρ. ἰδιώμ. ἀποκοστρινίδι Τσακων. ἀπουκουσῆ'νίδ' Λέσβ. ποσκοκινίδι Σύμ. ποκουσῆ'νίδι Εὐβ. (Στρόπον.) ποκουσῆ'νίδ' Ἰμβρ. ἀποκοσκίνιδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ποκοσ-δίνιδο Νάξ. Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ρ. κοσκινίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Ὁ τύπ. ποκουσῆ'νίδ' κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν προθ. ἐπί.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., αἱ διὰ τοῦ κοσκινίσματος ἀπορριπτόμεναι ἄχρηστοι οὐσίαι τῶν σιτηρῶν, τὰ σκύβαλα σύνθηθ.: Ἄσμ.

Ἐθέρισε κι ἄλῳνισε κ' ἔκαμε χίλια μύδια,

μὲ τ' ἀποκοσκινίδια του χίλια καὶ πεντακόσια

Ζάκ.

Νὰ κοσκινίξης μάλαμα νὰ δίνης τῶν δικῶν σου

καὶ τ' ἀποκοσκινίδια σου νὰ δίνης τῶν φτωχῶν σου

Νίσυρ.

Ἐνα καράβι ἔρχεται μὲ σ'τάρι, μὲ κριθάρι,

καὶ τ' ἀποκοσκινίδια του ὅλα μαργαριτάρι

Αἴγιν. Συνών. αἰρόσοιτο (ἰδ. αἰρόσιτα), ἀπογυρίδι 1,

ἀποδερωνίδι, ἀποκοσκίνισμα 1, κοσκινίδι. 2)

Μετων. πᾶν ὅτι περιφρονεῖται, ἀπορρίπτεται πολλαχ.: Εἴμαστε τ' ἀποκοσκινίδια τοῦ κόσμου Κρήτ. (Σέλιν.)

ἀποκοσκινίζω σύνθηθ. ἀπουκουσῆ'νίζου Ἦπ. (Ζαγόρ.)

ἀποκοσκινιάω Λεξ. Δημητρ. ποκουσῆ'νάου Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κοσκινίζω.

1) Τελειώνω τὸ κοσκίνισμα σύνθηθ.: Ἀποκοσκίνισε τ' ἀλεύρι - τὸ σιτάρι κττ. 2) Μεταφ. λεπτομερῶς ἐξετάζω

Λεξ. Δημητρ.

ἀποκοσκίνισμα τό, Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. (Μάλαρ. κ. ἄ.)

Παξ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Αἰν. ἀπουκουσῆ'σῆμα Ἦπ.

(Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) ἀποκοσκίνισμαν Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοσκινίζω.

1) Ἀποκοσκινίδι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ποῦ κοσκινίζει τὸ φλωρί καὶ τὸ μαργαριτάρι,

καὶ τ' ἀποκοσκινίσματα ὅς τὸν κόρφο τῆς τὰ βάνει

Ἦπ.

Νὰ κοσκινᾶν σου τὰ φλουριά, νὰ δριμωνᾶς τὰ γρόσια

καὶ τ' ἀποκοσκινίσματα κέρνα τὰ παλληκάρια

Θράκ. 2) Τέλος τοῦ κοσκινίσματος Λεξ. Αἰν.

ἀπόκοσμα ἐπίρρ. ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάν. 169

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόκοσμος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος.

Μακρὰν τοῦ κόσμου, κατὰ μόνας: Τραγουδοῦσε μόνος του ἀπόκοσμα.

ἀποκόσμιγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοσμίζω.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀπόκοσμος, ἀκοινωνησία, μελαγχολία.

ἀποκοσμίζω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος.

Ἀποφεύγω τὴν μετ' ἄλλων ἀναστροφὴν ἕνεκα μελαγχολίας ἢ λύπης, γίνομαι ἀπόκοσμος, ἀκοινώνητος.

ἀπόκοσμος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος.

1) Ὑπερφυῆς, ἀσύλληπτος, θεσπέσιος λόγ. σύνθηθ.: Μία ἀπόκοσμη ὁμορφιά ΔΚαμπούρογλ. Νεράιδ. Κάστρ. 57.

Ὁ οὐρανὸς πῆρε ἓνα ἀπόκοσμο ἀνοιχτοπράσινο φῶς Ἰδραγούμ. Σταμάτ. 84. || Ποιήμ.

... γλυκὲ μου ἀποσπερίτη, | ... στολίδι ἀπόκοσμο τοῦ ὠραίου τριανταφυλλένιου δειλινοῦ

Σδάφν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 72

Φύσα, ἀγεράκι ἀπόκοσμο, ποῦ σὲ πολυπροσμένω,

αὐγὴν αὐγὴ παντρεύομαι, αὐγὴν αὐγὴ πεθαίνω

ΠΝιρβάν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 275 β) Μέγας ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 14: Γίνεται ἓνα τρομερὸ ἀπόκοσμο κλάμα.

γ) Μυστηριώδης Ἀθῆν.: Ἀπόκοσμη φωνή. 2) Τὸ ἄρσεν. οὐσ., χώρα μακρινὴ Πελοπν. (Μάν.): Ἡ Ἀμερικὴ

